

Artikel 2

De af overenskomsten omfattede skatter

Artiklen opregner de skatter, der er omfattet af overenskomsten. Overenskomsten omfatter kun indkomstskatte, da formueskat ved overenskomstens indgåelse ikke eksisterer i Bangladesh. Alle danske indkomstskatte er omfattet, uanset om de pålignes af staten, amterne eller kommunerne. Efter ønske fra Bangladesh er »territoriale administrative enheder« blevet tilføjet listen over de myndigheder, der kan påligne skatter.

I stk. 4 er bestemt, at overenskomsten også vil omfatte alle skatter af samme eller væsentlig samme art, som efter overenskomstens undertegnelse pålignes som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter.

Artikel 3

Almindelige definitioner

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle udtryk, der anvendes i overenskomsten, og som overalt i overenskomsten skal forstås i den anførte betydning. I artiklen defineres bl.a., hvad der skal forstås ved Danmark og Bangladesh, dvs. hvilke geografiske områder overenskomsten er gældende for. Udtrykket Danmark omfatter i denne forbindelse også de havområder, hvor Danmark i overensstemmelse med international ret kan udnytte naturforekomster. Færøerne og Grønland er ikke omfattet af definitionen.

Udtrykket person omfatter fysiske personer og selskaber samt enhver anden sammenslutning af personer, medens udtrykket selskab omfatter juridiske personer samt enhver anden sammenslutning, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person.

Artiklen definerer endvidere udtrykkene kontraherende stat, foretagende i en kontraherende stat, international trafik, kompetent myndighed og statsborger. Definitionen af udtrykket statsborger i litra i) (i) er ud over ordet »statsborgerskab« efter bangladeshisk ønske suppleret med ordet »indfødsret«, fordi lovgivningen i Bangladesh skelner mellem disse to begreber.

Begrebet statsborger har ikke blot den traditionelle betydning vedrørende fysiske personer. Efter litra i) (ii) omfatter udtrykket statsborger også juridiske personer, der består i kraft af lovgivningen i de to stater. Man vil således i overenskomstens forstand betragte et dansk selskab som en dansk statsborger.

I stk. 2 fastsættes, at medmindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, som ikke er defineret i overenskomsten, have den betydning, som de

har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende overenskomsten.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være hjemmehørende i en af de kontraherende stater. Efter stk. 1 betyder udtrykket en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, en person, der er fuldt skattepligtig til den pågældende stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde el. lign. af indkomster, hvad enten de hidrører fra bopælslandet eller fra udlandet (globalbeskatning).

En person kan imidlertid udmærket være fuldt skattepligtig til begge stater i medfør af de respektive landes interne lovgivning. Hvis en person derfor anses for at være hjemmehørende i begge stater, er det nødvendigt at afgøre, i hvilken stat personen er hjemmehørende i overenskomstens forstand. Dette hænger sammen med, at beskatningsretten til de forskellige typer indkomst, der er nævnt i overenskomsten, tillægges henholdsvis bopælsstaten eller kildestaten. Beskatningsretten kan også være delt mellem bopæls- og kildestat. Også i de tilfælde er det af afgørende betydning at vide, hvilken status hver af staterne har. En person kan i overenskomstens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a)-d), der anvendes i den rækkefølge, de står anført i overenskomsten. Synspunktet er, at skatteyderen er hjemmehørende der, hvor tilknytningskriterierne er de stærkeste.

For selskaber m.v. anvendes bestemmelserne i stk. 3, der som udgangspunkt er i overensstemmelse med begge modeloverenskomster. Herefter vil en »ikke-fysisk« person, som er fuldt skattepligtig i begge stater, blive anset for at være hjemmehørende i den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde. Bestemmelsen blev imidlertid på dansk foranledning udvidet med en bestemmelse om, at de kompetente myndigheder ved gensidig aftale skal træffe beslutning om det skattemæssige hjemsted i tilfælde, hvor et foretagender er registreret i den ene stat, og hvor den virkelige ledelse har sit sæde i den anden stat. Så længe der ikke foreligger en sådan aftale, kan hver af staterne gå frem, som om der ingen overenskomst var, idet ingen af dem er forpligtet til at anse selskabet for hjemmehørende i den anden stat.

Bestemmelsen har til formål at modvirke, hvad der betegnes som »treaty shopping«, dvs. spekulation i dobbelt fuld skattepligt, ved at flytte rundt på ledelsens sæde efter forgodtbefindende.